

Sepatoe Roesak ,

Het blad van 2-6 RI , december 2008
Website [http:// www.sepatoeroesak.nl](http://www.sepatoeroesak.nl)

Zoals u gewend bent, ook dit keer weer net voor de feestdagen een nieuwe Sepatoe Roesak. Mede door u medewerking is het weer mogelijk geweest om dit keer weer een gevuld boekje aan te kunnen bieden. Er is altijd plaats voor nieuwe verhalen , wetenswaardigheden e.d. Ik hou mij dus weer aanbevolen voor nieuwe kopij. U kunt deze insturen naar het secretariaat. Ik wens u allen weer veel leesplezier.

Marianne

Inhoud:

Kerstwens.	Blz. 1
Bespiegelingen	Blz 2
Mededelingen bestuur: rectificatie /website	Blz. 3
donaties/ reünie 2009	Blz 4
e-mailgroep/ herinneringen veiligstellen	Blz 5
Veteranendag 2009/ oproep Limb. Jagers	Blz 6
Reünie 8 mei 2008	Blz 7- 11
Nationale herdenking Roermond 2008	Blz 12
Toespraak Roermond 2008	Blz 13-15
Historie badge kapotte schoen	Blz 16-17
De eerste wereldoorlog	Blz 17-22
Oproepen -hulp gezocht	Blz 23-24
De bootreis door Jan Wijers	Blz 25-29
De ontmoeting –door Men v.d. Wetering	Blz 30-31
Belevenissen in Indie door F.A. Berger	Blz 31-32
Kortreisverslag a.b. Nieuw Amsterdam	Blz 32-36
Jubilea	Blz 37
In memoriam	Blz 38
Old soldiers never die	Blz 39
Bijzondere kerstgroet	Blz 40

De bijdragen van de Bank Giroloterij en de Lotto maken het werk van het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg mogelijk”

Adressen van de leden reüniecommissie

Mevr. .Marianne Lankhuizen. **Secretaris**,
Tijmweg 85, 3193 GH Hoogvliet.
Telefoon :010-4386745 of 06-25278220 E-mail m.lankhuizen@chello.nl
Adreswijzigingen, jubilea, overleden en telefonisch contact
Website www.sepatoeroesak.nl

Dhr.Wim Veldman, 1^e penningmeester,
M.de Ruyterstraat 22, 5481 GH Schijndel
telefoon: 073-5477087 E-mail: wjj.veldman@hccnet.nl

Mevr. Ine Luykx-van Gils, 2^e penningmeester
Oude Antwerpsepostbaan 36, 4741 TK Hoeven
telefoon 0165-502134 E-mail: adenine@hetnet.nl

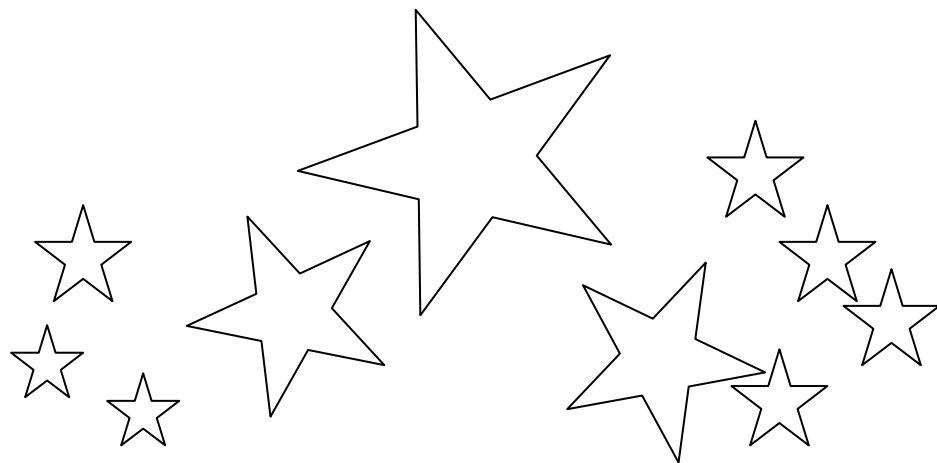
Dhr G van Gils, Leistraat 11, 4818 NA Breda
Telefoon 076-5874252 E-mail: gerritvangils@hetnet.nl

De heer J. Verdonschot, Julianastraat 13, 5671 JA Nuenen
Tel: 040- 2832138 E-mail: j.verdonschot@onsnet.nu

Voor betalingen en donaties

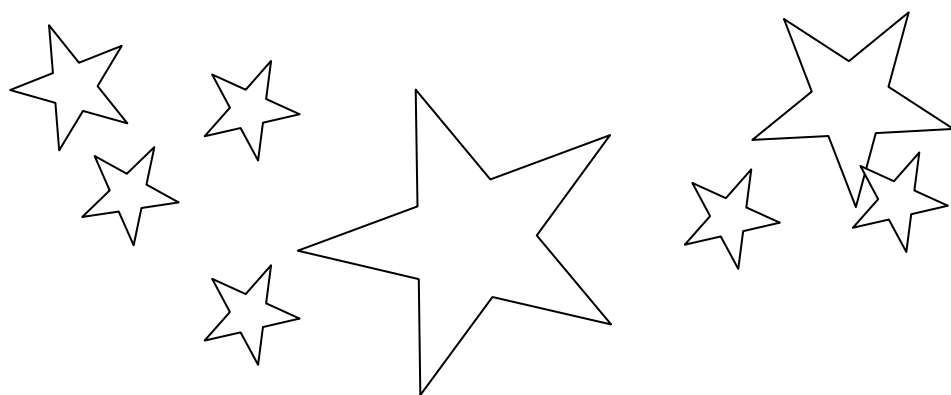
Rabobank rekeningnr. 108965732 t.n.v. Oudstrijders 2-6-RI
Wim Veldman, M.de Ruijterstraat 22, 5481 GH Schijndel

De bijdragen van de Bank Giroloterij en de Lotto maken het werk van het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg mogelijk”

**Ook dit jaar wenst het bestuur van 2-6RI
wenst u allen gezellige kerstdagen toe en een
goed, maar vooral een gezond 2009.**

**Voor hen die dit jaar door wat voor
omstandigheden deze feestdagen op een andere
wijze moeten doorbrengen dan voorgaande
jaren, wensen wij sterkte toe in deze dagen.**

BESPIEGELINGEN

Het zijn de donkere dagen voor kerstmis. Een steevaste uitdrukking die tegen de feestdagen ontelbaar wordt gebezigd. Merkw aardig genoeg wordt er nooit over bezinningsdagen voor de jaarwisseling gerept. Dan immers beginnen de goede voornemens post te vatten, waarover toch diep dient te worden bezonnen. Einde jaar is ook iedere keer een tijd om om te zien en hoe ouder je wordt hoe verder je gaat kijken.

Daarbij hebben wij Indiëveteranen nogal wat redenen om wat men noemt "om te zien in wrok".

Elk van ons volgt natuurlijk de krijgsverrichtingen in Afghanistan. Daarvoor was het Libanon en Srebrenica, enz. enz. Soldaten die, net als wij, werden en worden uitgezonden. En natuurlijk lezen we en zien we op T.V. hoe zij bij thuiskomst met alle egards worden behandeld en met zorg omringd. En terecht. En dan gaan we toch even "om zien" en dan is het toch weer even slikken. Bij onze thuiskomst redeneerde men immers, dat we in een foute missie hadden gezeten en werden we hiernaar door het volk en de regering behandeld. Diezelfde regering (gekozen door hetzelfde volk) had ons, drie jaar tevoren gesmeekt om de jap te gaan bevechten en Indië te bevrijden. Er zaten ook nog duizenden Hollanders in kampen. Een en ander was voor ons, na zelf 5 jaar geknecht te zijn, voldoende reden om ons vrijwillig te melden. Wisten wij veel dat de belangen van de multinationals tot de belangrijkste motieven behoorden voor onze kruistocht! Wat wisten wij adolescenten van politiek. We zaten al jaren geïsoleerd in onze Brabantse dorpen, Radio's en fietsen waren door de bezetter gestolen en we waren totaal verstoken van het internationaal nieuws, behalve wat van de moffen door de censuur kwam.

Op de lagere school waren we geïndocctrineerd met prachtige verhalen over "ons Indië" en dat die zwartjes zo blij met ons waren en we er beschaving brachten. Als kind slik je dit allemaal braaf en van Max Havelaar hadden we nog nooit gehoord. Ik weet nog dat ik toen altijd gedacht heb dat peniskoker een beroep was ! Wat waren we naïef.

Eenmaal op Java bleek een grotere tegenstelling niet denkbaar. Zo bezien hebben we alle reden voor "om te zien in wrok". Maar elke medaille heeft zijn keerzijde. Zelfs militaire medailles,

We hebben ondanks alles iets heel moois uit die periode overgehouden. Je kunt het eigenlijk in één woord vatten. SOBATS.....

Nu, na zestig jaar heeft het nog niets aan betekenis verloren. Het is een hele speciale band die ons bindt .Die ook onze naasten niet kunnen

begrijpen, omdat we het zelf niet eens specifiek kunnen verklaren. Probeer maar eens uit te leggen hoe boerenkool smaak aan iemand die het nog nooit gegeten heeft. Het is een niet te definiëren gevoel, wat er op slag weer bij elke reünie en elke vomi-bijeenkomst opgeroepen wordt. Natuurlijk heeft het alles te maken dat we, onder abnormale en gevaarlijke omstandigheden, drie jaar lang deel uitmaakten van een mannengemeenschap. Familie was onbereikbaar, de sobat was de enige steun en toeverlaat.

De band die hierdoor ontstond is ons privilege, wat misschien hoogstens te delen valt met ex-krijgsgevangenen en overlevenden uit concentratiekampen.

Wanneer we ons dit bezit realiseren kunnen we misschien toch omzien in dankbaarheid en als we ver genoeg kijken en ook heel goed luisteren, horen we wellicht nog vioolklanken van kerstmis 1945 uit het kerkje van Klang.....Fijne feestdagen en voor 2009 "hou 't gezond".

_____sobat Ad van Hooijdonk

mededelingen van het bestuur

Rectificatie boekje april 2008

Over mijn bijdrage "dank zij de reünie " heb ik diverse telefoontjes gekregen. Leuk was dat. Jammer dat er, waar ik over de centjes sprak, het woord gedistingeerd i.p.v. gedistantieerd is afgedrukt, omdat het zo'n heel andere betekenis heeft. Merkwaardig is tenslotte dat, naarmate we ouder worden en met steeds minder aantal zijn, het Tijgerkrantje tegen de verdrukking in schijnt te groeien. Het ziet er steeds dikker en gezonder uit. Laten we er een voorbeeld aan nemen.

_____Gr. Ad van Hooijdonk

Sobat Ad, mijn excuses hiervoor. Ik heb inmiddels deze fout hersteld op de website en in archief

gr. Marianne

Website

5-5 RI heeft een eigen website waar het boekje: "de mortier van 5", de stem van de jongens van 5-5RI, op staat.

U kunt de site bezoeken als u <http://5-5RI-mysites.nl> op de zoekbalk in typt. Wij wensen 5-5 RI veel succes met hun website.

_____Marianne

Donaties:

A. Conijn uit Australië € 53,80
J. v.d. Corput, uit Boxmeer € 50,00
G.J.Dejong uit Maastricht € 10,00
F.G.M. van Essen € 25,00
C. Eversen uit Hoensbroek € 30,00
J.v.d. Heuvel uit Eindhoven € 25,00
J.W.L. Hofman uit Breda € 2,50
J.v. Hoof uit Valkenswaard € 15,00
P.H. Leermaker † uit Eindhoven € 5,00
B.Poorte uit Rijssen € 15,00
C.J. de Ruiter uit Rotterdam € 40,00
J.H. Schols uit Den Briel € 35,00
H.Uijl uit Oosterbeek € 50,00
Fam. Wijers-Venhuizen € 30,00
A. Conijn uit Australië € 60,89

Dit alles geeft een totaal aan donaties van € 447,19

Alle gulle gevers worden namens 2-6RI heel hartelijk bedankt voor de geldelijke steun aan 2-6RI.

_____Wim Veldman

Net als voorgaande jaren is het bij de reünie voorgekomen dat bij de verkoop van de lootjes er ook donaties zijn gemaakt door middel van het wisselgeld aan de kas te schenken. Helaas is het nog steeds onmogelijk om al deze donaties bij te houden tijdens de verkoop van loten, maar een ieder die deze donatie heeft gedaan alsnog een heel hartelijk dank hiervoor.

De opbrengst van loterij en veiling is geworden € 401,-. Een bedrag om trots op te zijn. Dit komt de kas weer ten goede. Iedereen weer heel hartelijk dank voor het meebrengen van prijsjes en kopen van de loten.!!!!

_____marianne

Onze volgende reünie zal worden gehouden op vrijdag 24 april 2009 te Breda.

De e-mailgroep 2-6RI

Sjar Buys:	j.letjens@home.nl
G.(Gerrit) van Gils	gerritvangils@hetnet.nl
Ad van Hooijdonk	info@a-van-hooijdonk.speedling.nl
Huib Kers :	huibertkers@telenet.be
Marianne Lankhuizen.	m.lankhuizen@chello.nl
F(Frans) van Mulken:	mulken@home.nl
J. Princen.	j.princen1@hotmail.com
A. Guus Schouten:	a.mschouten26@planet.nl
H.Uijl	h.ujl1@kpnplanet.nl
J.(Jan) Verdonschot	j.verdonschot@onsnet.nu
W (Wim) J.J. Veldman,	wjj.veldman@hccnet.nl
Men van de Wetering	avdwet@onsneteindhoven.nl

We verwelkomen een nieuw lid in onze e-mailgroep

A. Mathijssen, E-mail a.mathijssen@onsneteindhoven.nl

Jo Princen heeft als nieuw e-mailadres j.princen1@hotmail.com

Herinneringen en geschiedenis van 2-6RI veilig stellen

Ik heb al meerdere keren u erop gewezen op de belangrijkheid van documenten. Foto's , dagboeken, onderscheidingen en al het materiaal dat verwijst naar 2-6RI en de Tijgerbrigade. Mocht u denken dat u tussen uw verzameling aanvullende informatie voor de website heeft, dan zou ik graag deze van u ontvangen. Ik zal dan de gegevens opslaan en verwerken op de website en terugzenden of dan zorg dragen dat uw spulletjes bij het museum Limburgse Jagers of archief terecht komen. Laten we er om denken, dat in die schoenendoos op zolder de meest waardevolle historische gegevens van 2-6RI zitten. Uw verhaal en uw bewaarde herinneringen. Laat ze niet eindigen op een vuilnisbelt. Neem contact op met Marianne Lankhuizen van het secretariaat!

Sobats kunnen ook contact opnemen met de Historische Verzameling op alle dinsdagen vanaf 10.00 u op telnr 0495-462940 over zaken die men wil schenken of sturen aan de Historische Verzameling Regiment Limburgse Jagers, Postbus 976 , 6000 AZ Weert. Ook kan men zaken meenemen naar uw reünie waar een vertegenwoordiger van de Limburgse jagers deze zaken kan aannemen. In dat

geval verzoeken we de documenten enz in een envelop met naam en adres te doen om de registratie mogelijk te maken.

_____ Nico Vroom LBJ. & Marianne Lankhuizen

Mededeling betreffende veteranendag.

Besloten is dat de Veteranendag zal worden gehouden op de laatste zaterdag in juni. Niet meer op de gebruikelijke 29^e juni maar dus op de **laatste zaterdag** in juni. Dit om ook de jonge nog werkzame veteranen de gelegenheid te geven om deel te nemen aan de jaarlijkse landelijke veteranendag. Voor 2009 valt deze dag dus op 27 juni 2009.

_____ **Marianne Lankhuizen**

Stichting Regiment Limburgse Jagers, Monumentencommissie
p.a. K.G.M. van Dreumel,
Gulickstraat 274
5913 CZ Venlo.

Weert 18 november 19 november 2008

Binnen de stichting Regiment Limburgse Jagers is een commissie gevormd met als naam "Monumentencommissie". Naast de zorg voor het in stand houden van het monument op de van Horne Kazerne te Weert, stelt deze commissie zich tot doel een overzicht samen te stellen van monumenten die een relatie hebben met het Regiment Limburgse Jagers . Het team dat zich hiermee bezig houdt staat onder leiding van Lkol. bd. F. Tummers. Het team zou daarom graag geïnformeerd worden over de plaats(en) waar zich monumenten of maquettes bevinden waarop namen van militairen voorkomen die hebben tot uw bataljon. Als het mogelijk is kunt de informatie voorzien van een korte beschrijving en foto. De bedoeling van het overzicht is dat , in overleg met de Regimentscommandant, een planning kan worden gemaakt om bij herdenkingen een vertegenwoordiger namens het regiment aanwezig te laten zijn om bloemen te leggen bij het betreffende monument. De Limburgse jagers hiermee tot uitdrukking brengen dat ook binnen het Regiment de gedachte leeft "*wij zullen u nooit vergeten*". Ik verzoek, als u informatie heeft, deze naar bovenstaand adres.

Met vriendelijke groeten K.G.M van Dreumel, Kapitein der Limburgse jagers bd.

Reunie 8 mei 2008

Donderdag 8 Mei hebben wij weer onze reünie gehouden in de Trip van Zoudtlandkazerne in Breda. .

In vergelijking tot verleden jaar hadden we nu de weergoden wel op onze hand. Een stralende zon, strak blauwe hemel, zomerse temperatuur. De juiste basisingrediënten voor een geslaagde reünie. Voeg daar aan toe een mooie opkomst van 79 man (en vrouw) , een gezellige ingerichte zaal, uitstekende bediening en je hebt het juiste recept voor een fijne dag. Bij aankomst op de kazerne zaten zelfs al enige sobats lekker in het zonnetje buiten op het terras te wachten tot de aanvang van de reünie.

Iedere deelnemer werd in de hal weer als vanouds begroet door penningmeester Wim Veldman, Ine van Gils, en Marianne Lankhuizen en kreeg namens het bestuur 2 gratis consumptiemuntjes aangeboden waarna men naar de gezellige ingerichte zaal kon gaan om een kopje koffie met gebak te nuttigen. Alles was weer tip top in orde dankzij de geweldige inzet van het bedienend personeel van de kazerne. Ook dit jaar danken wij hen van harte voor hun inzet. Alles verliep prima op tijd en ook de mensen die met het busje werden gebracht waren dit keer mooi op tijd .. In de zaal werd het al snel drukker, groepjes werden gevormd, maatjes werden weer gevonden, en foto's kwamen op tafel. Kortom de sfeer zat er al meteen in. Jac.Maliepaard , VOMI, was ook dit jaar aanwezig met zijn stand met Indonesische voorwerpen. en had verscheidene tafels mooi opgesierd met zijn houtsnijwerken. Dit keer opende Jan Verdonshot de reünie door kleurrijk iedereen te verwelkomen en met verve de huishoudelijke mededelingen op te sommen.

Er was een hartelijk dank voor alle begeleiders, in wat voor familierelatie dan ook, dat zij de aanwezige sobats naar deze reünie hebben willen begeleiden.

Groeten van de helaas afwezigen werden doorgegeven.

De heer **J.Scholtz** uit Den Briel kon vanwege zijn gebrek aan mobiliteit niet aanwezig zijn. Hij groette allen heel hartelijk en heeft als compensatie een leuke donatie voor de kas overgemaakt.

Chris Scholtens uit Vledder kon vanwege de grote afstand die hij moet afleggen om naar Breda te komen, niet aanwezig zijn maar na een leuk telefoongesprek met hem, wil hij graag iedereen een heel fijne reünie toewensen en groette in het bijzonder degene die hem nog kennen.

Men van de Wetering was in Doorn . Hij kan helaas niet aanwezig zijn. Hij had er zo graag bij willen zijn en met pijn in zijn hart groette hij vanuit Doorn al de sobats van 2-6RI.

Familie Clavan had zo gehoopt deze keer wel aanwezig te kunnen zijn, alles was geregeld , echter door een overlijden in de familie moesten zij ook dit jaar weer afzeggen.

Sobat Conijn uit Australië wenste iedereen een fijne reünie en hij hoopte , wanneer hij in September bij de herdenking Roermond aanwezig zou zijn de sobats van 2-6RI weer kon begroeten.

Meneer en mevrouw Wijers moesten tot hun grote spijt dit jaar vanwege de gezondheid van mevr. Wijers verstek laten gaan. Zij groetten iedereen van harte. We hebben de mooie voordracht van het gedicht door meneer Wijers dit keer helaas moeten missen .

Gerrit Danen de schoonzoon van overleden Nolleke de Bruin uit Oeffelt, die voorgaande jaren speciaal met een busje sobats meenam naar de reünie, groette iedereen en wenste alle aanwezigen een fijne reünie toe.

Sobat Vullers had problemen gehad met de gezondheid. Hij was nog niet voldoende hersteld om weer in ons midden te zijn. Gerrit en zijn dochters Maria en Marga, groetten iedereen en wensten allen een mooie dag toe.

Groeten ook van **Sobat Ad. van Hooijdonk**. Hij moest vanwege de verzorging van zijn vrouw helaas deze reünie overslaan.

Ik had voor deze sobats weer een mooie kaart gemaakt die, nadat iedereen een handtekening erin had gezet, na de reünie meteen op de post zijn gaan.

Na deze opsomming van afwezigen werd de aandacht gevraagd voor enige personen die deze dag in ons midden waren omdat zij graag meer te weten wilden komen over een familielid die tot 2-6RI heeft behoord. Dat waren de volgende personen:

De heer de Leeuw en zijn vrouw **M. Moerland** , de dochter van onze tolk Fred., die heel graag meer over Fred zouden willen horen.

Kinderen van sobat **W.A.J. Simons** uit Etten Leur. Zij wilden heel graag meer weten over hun vader.

De heer **A.Treffers** die meer wilde weten over zijn broer, had foto's meebracht met welke hij de zaal door is gegaan. Ook hij had succes met zijn zoektocht. Dat deze familieleden aanwezig waren , konden wij van harte toejuichen. Het was bij uitstek de gelegenheid om in een keer zoveel mogelijk sobats te kunnen spreken. Dat het een goede gelegenheid was ,bleek wel al tijdens de aanvang van de reünie toen er al contact met verscheidene sobats werd gemaakt. Fijn!

Heeft u nog geen contact gehad met deze personen en kunt u hen wellicht meer vertellen over diegene die vermeld worden, kunt u alsnog contact opnemen met Marianne via het secretariaat.

Ook weer aanwezig was **kap.b.d. Leo v.d. Braken**. Hij had het vorig jaar zo gezellig gevonden bij ons dat hij wederom te gast wilde zijn. Bij hem kon u informatie krijgen over schenkingen aan de historische Verzameling der Limburgse Jagers. Laten we goed bewust zijn wat er met de bij u in eigendom zijnde documenten, foto's en andere historische stukken gaat gebeuren als u er straks niet meer bent. Het is de nalatenschap van 2-6RI.

Dan werden de onder ons koninklijk onderscheiden sobats Lofty van Bussel en Frans Leijten, de drukker van het boekje sepatoe roesak in het zonnetje gezet. Ook werd stilgestaan bij de uitreiking van de kolonel Antoniwaardering die door de Limburgse Jagers is uitgereikt aan Marianne Lankhuizen. De onderscheiden aanwezigen kregen een luid applaus van de sobats.

Na al deze mededelingen was het tijd om iedereen een fijne dag toe te wensen waarna Jan Verdonschot applaus ontving voor zijn boeiende en zeer geanimeerde toespraak.

Na een korte pauze zijn we om twaalf uur overgegaan met de herdenking. Vanwege het steeds minder worden van de mobiliteit der troepen hadden wij ook dit keer besloten om de herdenking binnen te houden.

Overste Klein Schaarsberg, regiment commandant der Limburgse Jagers, was inmiddels ook gearriveerd en werd namens alle sobats eerst een heel hartelijk welkom in ons midden geheten door Jan Verdonschot.

Gerrit van Gils heeft net als voorgaande jaren weer de plechtige herdenking voor zijn rekening genomen. Eerst verontschuldigde hij zich bij de sobats dat hij vanwege problemen met zijn ogen met pijn in zijn hart, het afgelopen jaar niet bij alle begrafenis en crematies aanwezig heeft kunnen zijn.

Vervolgens werd overgegaan tot het afroepen van de namen van de gesneuvelden die achtergebleven zijn in Indonesië. Cor Dudok riep dit keer het present af. Na het opnoemen van deze namen werden de namen opgelezen van de ons afgelopen jaar ontvallen sobats.

Na het opnoemen van deze sobats werd een minuut stilte in acht genomen met daaropvolgend het Wilhelmus.

Om twaalf uur 's middags lokale tijd, werd namens de sobats van 2-6RI op het ereveld in Candi een krans worden gelegd.

Sobat Guus Schouten heeft dit keer het nog steeds zo mooie gedicht "zolang reünies bestaan" van Ad van Hooijdonk voorgedragen

Na de voordracht van het gedicht werd overste Klein Schaarsberg aangekondigd door Jan Verdonschot. De overste heeft een mooie, oprechte toespraak gehouden waarin hij onder andere vertelde dat hij sinds hij afgelopen december regiment Commandant is geworden, pas eigenlijk meer en meer geconfronteerd werd met het Indië verleden door zijn functie en het in contact komen met veteranen uit de Indië-periode. Hij zich nu meer en meer bewust wordt wat een offer is gebracht door de veteranen. De overste had zich terdege verdiept in de geschiedenis van 2-6RI door de website te bezoeken en was van mening dat de informatie en de verhalen die de website bevat niet alleen voor de 2-6ers zelf moet blijven maar ook verder naar buiten bekendheid moet krijgen. Na zijn toespraak kreeg de overste een warm applaus van de toehoorders. Hij heeft met zijn toespraak, eveneens als zijn voorgangers, weer de verbondenheid van de Limburgse Jagers goed weergegeven. Wij hebben het als een eer gezien dat de overste een deel van deze dag in ons midden wilde doorbrengen en waarden zijn aandachtig luisteren naar de verhalen van aanwezigen.

Na dit formele gedeelte van de dag kwamen de gesprekken weer op gang en genoot iedereen van een hapje en drankje. Net als voorgaande jaren was er dit keer ook weer de loterij en de te winnen prijzen waren ook dit jaar weer met veel animo verzameld en meegebracht.

Familie de Ruiters kwam met dozen vol prijsjes bij de kazerne aan en moesten geholpen worden met uitladen. Sobat Eversen bracht vanuit het verre Zuiden dozen met wijn mee in de taxibus. Verder werden er tasjes, doosjes, ingepakte prijsjes, ja zelfs schilderijen meegebracht. Alles werd netjes uitgesteld op de grote tafel achterin de zaal. Daarmee hebben de twee dochters van sobat de Groot en Jacques Lankhuizen met enthousiasme meegeholpen. Ondertussen werd een ieder voorzien van lekkere warmehapjes. Zo bij de borrel hadden deze grif afname. De lotenverkoop verliep enorm goed, gelukkig hadden we van de vorige keren geleerd om meer loten in te slaan en na de razendsnelle verkoop door Ine, Marianne en de twee dochters van sobat de Groot, had dan ook iedereen voldoende lootjes uitgesteld op tafel liggen.

Eenmaal iedereen voorzien van lootjes, werden wij uitgenodigd om in het aangrenzende gedeelte van de zaal de rijstmaaltijd te nuttigen. Na een

kleine verplaatsing der troepen, was iedereen aangezeten aan de gezellig gedekte tafels. Iedereen werd een smakelijk eten toegewenst en de maaltijden werden snel en kundig uitgeserveerd en net als ieder jaar genoot ondergetekende weer ervan om dan de stilte te horen neerdalen en uitsluitend het tafelgerei te horen tikken op de borden.

Na de zoals altijd heerlijke rijstmaaltijd met heerlijk dessert was het tijd om terug te gaan naar het andere gedeelte van de zaal waar iedereen verzocht werd om de kaarten voor de afwezige sobats te tekenen. Nadat de laatste handtekening was gezet, was het hoogtijd om de loterij te gaan draaien. Met assistentie van eerder genoemde behulpzame personen kon Frans Leijten luid en duidelijk de nummertjes van de loten opnoemen en de dames hebben weer het vuur uit de sloffen gelopen om de prijsjes bij de winnaars te brengen. Het leek wel de Coopertest.!

De dochter van meneer en mevrouw Westerhof had na het geweldige succes van verleden jaar speciaal twee handdoeken geborduurd met een tijgerkop en een met palmboom en tekst Morib Beach. Dit zijn natuurlijk unieke handdoeken die niet op een lootje weg zijn gegeven, maar tegen opbod werden deze geveild. Het spande er even om tussen sobat van Gils en Eversen wie er met de handdoek naar huis ging, maar uiteindelijk kan sobat Eversen na het douchen zich drogen met de Morrib Beach handdoek. De andere handdoek ging ook naar een hoogste bidder, namelijk de dochter van sobat de Groot.

De opbrengst van loterij en veiling is geworden € 401,-. Een bedrag om trots op te zijn. Dit komt de kas weer ten goede. Iedereen weer heel hartelijk dank voor het meebrengen van prijsjes en kopen van de loten.!!!!

Tja en dan is het weer de harde waarheid, eens komt er weer een eind aan. Zo ook aan, naar mijn idee, een zeer geslaagde reünie. Iedereen werd natuurlijk weer hartelijk bedankt voor de geweldige inzet en hulp. Want zonder hen kan zo'n dag niet slagen. Het afscheid was weer hartverwarmend al die fijne reacties en blijde gezichten. En natuurlijk werd er al weer heel voorzichtig afgesproken voor volgend jaar!!!! Wij gaan er in ieder geval weer voor!

_____ Marianne Lankhuizen

Roermond zaterdag 6 september 2008

De Nationale herdenking in het stadspark Roermond is ook dit jaar weer goed bezocht geweest. Er was sprake van een 18.000 tal veteranen die dit keer aanwezig waren. Zo was er ook dit keer weer een afvaardiging van de sobats van 2-6RI aanwezig.

In alle vroegte was daar al sobat de Groot met zijn dochter Anja. Stoelen werden alvast droog gewreven en opgestapeld voor alle 2-6ers die tezamen op het veld de herdenking zouden bijwonen.

Slimme meid overigens die Anja met haar eigen meegebrachte dienblaadje heeft zij zo meniggeen van ons voorzien van koffie en erwtensoep.

Ook Ine van Gils en ondergetekende wisten de weg naar de koffie en erwtensoeptentjes wel te vinden en waren al snel bekenden voor het bedienen personeel aldaar.

Naast sobat de Groot waren onder andere aanwezig sobat Chrisje Kessels, A.Mathijssen, onze "Klamboe"sobat Smulders, Huib Kers, de heer en mevr. van Haren, sobat Eversen uit Hoensbroek, sobat Meeuwen, Gerrit van Gils, Gerrit Vullers met zijn twee nimmer aflatende dochters, Jan Laus, Jo Princen, ook konden wij in ons kringetje sobat Conijn uit Australie dit keer weer begroeten.

Hij had de eer te beurt gekregen om voor het BNMO de krans te leggen vandaar dat hij niet zo lang bij ons "clubje" kon verblijven. Sobat Conijn heeft weer een duit in zakje voor de kas van 2-6RI meegebracht uit het verre Australië. Hartelijk dank sobat Conijn en jammer dat we elkaar na de herdenking niet meer hebben teruggezien op het terrein. Ik hoop dat uw verdere verblijf in Nederland tot eind September nog heel fijn is geweest. De weergoden waren ons gelukkig goed gezind, hoewel het af en toe ernstig donker werd, hebben we zelfs later op de dag ook nog flinke zonnige periodes gezien.

De gehele herdenking was weer tip top geregeld en de toespraak is inmiddels op de website van 2-6RI terug te lezen. De krans werd dit jaar weer gelegd door onze hospik Guus Schouten.

Ook namen we in ons midden op enkele veteranen van andere afkomst dan 2-6RI. Zij werden zonder geloofsbrieven tot ons clubje toegelaten. Dit is hen zo goed bevallen dat zij volgend jaar zeer zeker weer een plekje in onze kring zullen zoeken en wij zullen hen ook dan weer van harte welkom heten.

Toespraak Staatssecretaris de Vries t.b.v. Nationale Herdenking bij Nationaal Indië-monument 1945 – 1962, zaterdag 6 september 2008

Geachte veteranen, excellenties, dames en heren,
"Elke dag schreef ik een brief naar mijn verloofde, dat hield me op de been. Je moest ze alleen wel nummeren, want je wist nooit precies welke brief op welk moment aan zou komen". Deze woorden tekende ik op uit de mond van Piet Overvliet, registratienummer 280517457 van de 42ste brigade, 423 infanteriebataljon.

Ik sprak hem samen met Chris Endevelt, registratienummer 250628101, 7 december divisie, 3de garderegiment jagers.

De heer Overvliet verbleef van 1949 tot en met 1950 op Oost-Java en de heer Endevelt was van 1946 tot en met 1948 gelegerd in West-Java. Twee verschillende periodes. Twee verschillende plaatsen. Twee verschillende verhalen. Maar beiden Indiëveteraan en daardoor met elkaar verbonden, zoals u allen hier aanwezig met elkaar verbonden bent. Ik leerde tijdens het gesprek al snel dat de één drie sterretjes had en de ander maar één, "omdat 1950 niet meetelde" vanwege de soevereiniteitsoverdracht een jaar eerder.

Voor beiden gold dat ze als dienstplichtige naar Nederlands-Indië werden gestuurd terwijl ze evenals vele anderen liever in Nederland waren gebleven. Nederland was net bevrijd, de wederopbouw was in volle gang. Er moest worden gewerkt in het familiebedrijf en de al genoemde verloofde bleef achter. Ik kan u overigens gerust stellen: met de verloofde van destijds is de heer Overvliet inmiddels 56 jaar gelukkig getrouwd – Vandaag herdenken we wederom de 6229 Nederlandse militairen die tussen 1945 en 1962 omkwamen in Nederlands-Indië en Nieuw-Guinea. Het is voor mij een grote eer om voor u te staan en namens de regering een krans te mogen leggen ter nagedachtenis aan de militairen die bij de strijd in voormalig Nederlands-Indië en Nieuw-Guinea hun leven hebben gegeven. Samen zullen we hen herdenken.

Het overweldigende getal van 6229 militairen die het leven daar lieten. Even zoveel namen, hier gegrift in de zuilenrij. Ieder van hen heeft een eigen verhaal en een eigen familie voor wie slechts herinneringen resten. Deze militairen streden namens ons in opdracht van de regering, in dienst van het vaderland. Zij verdienen ons respect en onze waardering.

Vandaag herdenken we hen voor de 21e keer. Hier in Roermond, op de plek waar de eerste militairen zich verzamelden om naar Indië te worden uitgezonden. Al 20 jaar zijn het monument en de organisatie van deze herdenking in goede handen van de stichting Nationaal Indiëmonument,

een opmerkelijk particulier initiatief dat zonder vrijwilligers er niet was gekomen en dat zonder vrijwilligers niet meer zou bestaan.

Vrijwilligers verzorgen de omgeving van het monument, zijn aanwezig in het paviljoen voor de ongeveer 30.000 gasten die het monument jaarlijks bezoeken en hijsen iedere dag de vlag. Ik wil deze vrijwilligers vandaag, 20 jaar na de oprichting van het monument bijzonder dankzeggen voor al hun inspanningen en goede zorgen.

Mijn generatie kent de verhalen over Indië en Nieuw-Guinea niet uit eerste hand. Mijn ouders zijn in 1942 en 1943 geboren. Mijn vader ging in 1963 in dienst. In de 9 maanden die ik nu staatssecretaris ben heb ik al veel veteranen gesproken, ook uit Indië en Nieuw Guinea. - Zoals bij de opening van het inloophuis in Eindhoven, de open dag van de landmacht, de veteranendag en het bezoek aan het museum van de commando's. – En recent dus met de heren Overvliet en Endevelt. Om nog weer meer verhalen te horen. Meer. Om hier meer recht aan u te kunnen doen. Maar meer ook, omdat het nu nog persoonlijk kan. Omdat het van belang is het persoonlijk en uit eerste hand te horen. Zodat ervaringen doorgegeven kunnen worden aan een generatie waarvoor in vrijheid en voorspoed leven een vanzelfsprekendheid is geworden.

Ieder jaar op Veteranendag zie je de groepen kleiner worden. Zeker die van de veteranen uit de Tweede Wereldoorlog.

En wat u, en ook zij, hebben te vertellen is van enorme betekenis. Is van belang om van te leren. Om het besef levend te houden dat vrede niet vanzelfsprekend is. Het besef dat velen van veraf, *zoals uit Canada en Amerika*, stierven voor onze vrijheid en voorspoed hier.

En dat velen van hier, van ons, stierven voor vrijheid en voorspoed elders. Maar ook het besef levend houden dat we ons moeten verdiepen in wat militairen ver weg meemaken. Laten we er voor waken om niet weer te oordelen zonder te weten. Vertel ons zelf uw verhaal. En wij zullen luisteren. Om te horen dat we veteranen hebben om waarlijk trots op te zijn. Veteranen uit uw periode. En veteranen van vandaag de dag. Indië en Nieuw Guinea gaan hand in hand met Afghanistan en Tsjaad.

Ook u ging naar een land waarover u weinig wist, waar u onder gevaarlijke omstandigheden uw werk moest doen. Ook voor u gold dat de vijand vaak onzichtbaar was en zich onder de lokale bevolking bevond. Het beeld wat men in Nederland had stond soms ver af van uw werkelijkheid.

Belangrijke verschillen tussen toen en nu zijn er ook: Het één-kolommertje in het Leidsch Dagblad waarin weer 17 gesneuvelden werden gemeld staat

in groot contrast tot de ruime aandacht van vandaag de dag voor omgekomen militairen.

Vroeger was je twee à drie jaar weg, schreef je brieven die lang onderweg waren of misschien niet eens aankwamen. Nu hebben militair en thuisfront bijna dagelijks contact via snelwerkend internet. Was de informatievoorziening toentertijd vaak mondjesmaat met alle gevolgen van dien, tegenwoordig kunnen we in Nederland bij wijze van spreken "real time" de ontwikkelingen in Uruzgan volgen.

De honderd gulden, het nieuwe pak en de maand vrij reizen van toen staan ook in schril contrast tot de nazorg en begeleiding die er nu gelukkig wel zijn. Mede dankzij uw inspanningen is in de jaren '90 de basis gelegd voor het uitgebreide Veteranenbeleid dat we nu kennen. En hebben de herdenkingen hier de vorm, inhoud, omvang en aandacht gekregen die ze verdienen. Laat, te laat, maar gelukkig nog niet te laat om de verhalen nog rechtstreeks uit uw eigen mond te kunnen horen.

Bijvoorbeeld over de vreselijke scheepsreizen en het enorme geluk dat je had wanneer je in 1950 met een Amerikaans schip terug kon naar Nederland. Of het verhaal over de vriendelijke eierboer die iedereen bij naam kende en uiteindelijk een luitenant van de TNI bleek te zijn. Het verhaal over de trekbommen die dezelfde schrik aanjoegen als de IED's in Uruzgan nu.

Of het ongeloof over het begin van de tweede politionele actie zo vlak voor kerst, zodat de kerstnacht onder de auto met je hoofd op een steen werd doorgebracht. Verhalen die het waard zijn om doorverteld te worden.

Want wie het verleden niet levend houdt zal nooit kunnen werken aan een toekomst met vrede. Vrede, waarvan we de afgelopen weken weer hebben gezien hoe weinig vanzelfsprekend die inderdaad is.

Ook u zult met evenveel bezorgdheid naar de verhalen uit Georgië hebben gekeken. In wat voor wereld zullen uw kleinkinderen en mijn kinderen opgroeien? Zekerheden voor de toekomst kunnen we ze helaas niet geven. Maar wel de lessen uit het verleden. We kunnen ze opvoeden met twee minuten stilte. Met geschiedenis op school. Met het voor(t)leven van respect. Respect voor veteranen. Ook dat houdt het besef van vrijheid en verantwoordelijkheid levend. 6229 militairen die daarvoor het hoogste offer brachten herdenken wij hier vandaag.

Opdat wij niet vergeten.

Historie van het regimentaal badge "Kapotte schoen" van 2- 6 R.I.

Voor de geschiedenis van het embleem van het Indië bataljon II-6 RI, moeten we teruggaan naar eind 1944. Tijdens, de laatste maanden van 1944 werden langs het Maasfront bewakingstaken uitgevoerd door verschillende, nieuw geformeerde eenheden, zoals I-6 RI en II-6 RT. Deze nieuw geformeerde eenheden bestonden uit voormalige verzetsmensen (B.S., K.P., O.D., Stoottroepen) en vrijwilligers. Deze eenheden moesten het doen met tweederangs uitrusting. Om die reden werd bij I-6 RI uit saamhorigheid al een speldje gedragen met een kapotte schoen.

Uit deze 2 bataljons werden 2 nieuwe bataljons, samengesteld met gelifte nummers. 1-6 zou in Nederland blijven, II- 6 werd uitgezonden naar Indie . Zij vertrokken eerst naar Sittard, om op 14 Oktober 1945 via Engeland naar Malakka te gaan. Op 22 november 1945 komt het troepenschip de 'Nieuw Amsterdam' hier aan. Het bataljon zou hier blijven tot het in februari 1946 naar Semarang werd overgeplaatst.

Op 4 april 1946 schrijft de toenmalige commandant II-6 RI, de majoor Mr. P.C. Verheijen, vanuit zijn hoofdkwartier te Semarang een brief aan de Minister van Oorlog. Hierin verzoekt hij de Minister van Oorlog om de, "Kapotte Schoen" te willen toestaan als regimentaal badge voor het 6e Regiment Infanterie. Ook legt hij uit dat dit historisch gezien zeer goed gevonden badge oorspronkelijk bedacht is voor I-6 RI, maar dat dit ook toepasselijk is voor II-6 RI, omdat beiden met kapotte schoenen aan het Maasfront dienst deden. Verder is het Indië bataljon II-6 RI voor meer dan 50% samengesteld uit personeel van I-6 RI dat zeer veel prijs stelt op het behoud van de badge.

Deze brief is door tussenkomst van de Commandant T brigade (Semarang, 5 april 1946) doorgezonden naar de minister van oorlog in Nederland. Op 13 mei 1946 stuurt de Chef van het Militair Kabinet, de kolonel M.R.H. Calmeyer, namens de Minister van Oorlog een brief terug aan de Commandant van het leger in Nederlands Indië. Hierin werd medegedeeld dat het niet in de bedoeling ligt om voor regimenten mouwonderscheidingsteken in te voeren. De regimenten van de Koninklijke Landmacht zullen op de bovenmouw namelijk een pat dragen, waarop de naam van het regiment is vermeld. Hoewel hij waardering had voor het initiatief van de commandant II- 6 RI wil hij, zelfs voor dit incidentele geval, niet afwijken van het algemeen aanvaarde systeem. Ondanks deze brief is het regimentaal badge "Kapotte Schoen" (Sepatoe Roesak) gewoon gedragen in Nederlands Indië, tot haar vertrek in 1948. Van dit embleem zijn verschillende uitvoeringen bekend in stof en

metaal

Deze brief is gebaseerd op een gesprek met de heer Verhulst, het (prive)archief van Rob Kuenen (Breda) en de sectie Militaire Krijgsgeschiedenis (Den Haag).

_____ Uit gedocumenteerde gegevens van Johan Cats.

De Eerste wereldoorlog

Naar aanleiding van remembrance day, 11 nov 1918 - 11 nov 2008.

De eerste wereldoorlog (van 1914 tot 1918) is de meest bepalende factor geweest voor de twintigste eeuw Deze “war-to-end-all wars” is uiteindelijk ook aanleiding geweest tot de Tweede Wereldoorlog. Het was voor het eerst dat de wereld kennis maakte met geïndustrialiseerde oorlogvoering. Vernietiging en verlies van mensenlevens op een ongekeerde schaal. In deze oorlog ontwikkelde het vliegtuig zich van een simpel verkenningsvoertuig tot en wolwaardig oorlogswapen. De wereld maakte kennis met de tank, de vlammenwerper, ondergrondse oorlogvoering, gifgas. etc. etc.

Er zijn in 1914-1918 veldslagen gevoerd op een bijna onbegrijpelijke schaal. Denk bijvoorbeeld aan de slag bij de Somme waarbij het verliescijfer (dood, vermist, gewond) van het Engelse leger op de eerste dag 60.000! bedroeg (nooit heeft het Engelse leger zo'n verlies geleden.) Denk aan de gevechten rond Verdun waar de Duitsers poogden het Franse leger te laten doodbloeden. De massale Franse stormloop op de onverwoestbare Duitse verdediging bij de Chemin des Dames. En misschien wel de grootste doodsfabriek van allemaal; de diverse slagen rond het Vlaamse Ieper. Eerste slag bij Ieper, Tweede slag bij Ieper en Derde slag bij Ieper. Het front liep in een boog rond het Belgische Ieper. De beruchte Salient. De Duitse troepen beheersten de heuvels rond drie zijnden van de stad en konden de Geallieerde troepen vaak van meerder zijden onder vuur nemen. Het was eigenlijk een onmogelijke positie . Prestige voorkwam echter dat men Ieper opgaf en het front rechtrok. Met alle gevolgen van dien. Tot op de dag van vandaag zijn de sporen duidelijk zichtbaar in het landschap. De oorlog heeft een nalatenschap tot op de dag van vandaag. Diepe sporen van loopgraven zijn nog altijd zichtbaar. Als er geploegd wordt, komt er elk jaar weer een aantal onontploffte granaten aan de oppervlakte; 90 jaar na dato. De meest significante herkenningstekens van deze oorlog zijn wel de militaire begraafplaatsen. Indertijd was de Salient bezaaid met grote en kleine zowel Britse als Duitse begraafplaatsen.

Na de oorlog besloot Engeland om zijn gevallen zonen niet te repatriëren maar om ze ter plekke te laten. Ook de Duitse doden zijn achtergebleven. Dit was geen bewuste keuze, als verliezende partij had Duitsland niets meer te willen. De Duitse doden zijn in de jaren dertig en later nogmaals in de vijftiger jaren op een klein aantal enorm grote begraafplaatsen geconcentreerd. Langemark, Vladzio en Menen rond Ieper zijn hier voorbeelden van. Imposante treurige plekken, niet in de laatste plaats doordat het de Duitsers verboden werd witte grafsteen te gebruiken. De Fransen vonden wit de kleur voor overwinnaars. De zerken zijn over het algemeen zwart of somber grijs. Veel later heeft men dit verbod terug willen draaien maar de verzorgende instantie van de Duitse graven, de Volksbund Deutscher Kriegsgräbenfürsorge had hier geen behoefte meer aan. Alles blijft bij het oude.

Zoals gezegd, Engeland besloot geen enkele van zijn gevallen soldaten terug te halen. Alle nabestaanden in het gehele Britse rijk kregen niet de troost het stoffelijk overschot van hun dierbare ter aarde te bestellen. Hierover ontstond een enorme discussie. Nabestaanden vonden dat zij recht hadden op hun stoffelijk overschot. De regering wilde er niet aan. De kosten die deze vermisten en ongeïdentificeerde doden gaven de doorslag. De dode Engelsen bleven waar ze gevallen waren.

Dit leidde er uiteindelijk toe dat er geen natie zoveel inspanning heeft geleverd en dit tot op de dag van vandaag nog steeds doet om zijn gevallen te herdenken als Engeland. Door de politiek van niet-repatriëring werd de vroegere frontzone bij uitstek de plaats om te herdenken. De, ook nu nog, perfect onderhouden begraafplaatsen zijn de meest tastbare nalatenschap van de Eerste Wereldoorlog. De regio rond Ieper is ermee bezaaid. Opvallend is het enorm grote aantal vermisten. Om de haverklap zie je een grafsteen met alleen maar het opschrift: “Known unto God”.

De onbekende Soldaat

Na de oorlog ontstond er een pelgrimage naar de voeger e frontzone. Bij gebrek aan een stoffelijk overschot nam men soms een handje aarden mee van het slagveld waar hij om het leven was gekomen. In vroegere tijden was er weinig aandacht voor het stoffelijk overschot van een soldaat. Zowel vriend als vijand werd in grote kuilen gesmeten, aarde erover en klaar. Monumenten kwamen er alleen voor generaals e.d.

De held van de Eerste wereldoorlog was echter de gewone soldaat. Indien mogelijk kreeg hij een individuele begrafenis. In de jaren twintig ontstond er een monument dat als geen ander een band creëerde tussen het oorlog

en het thuisfront: **“Het graf van de Onbekende soldaat”**.

Een gesneuvelde soldaat wiens identiteit niet meer te achterhalen was werd van het slagveld overgebracht naar de hoofdstad en daar met grote eer begraven. Dit anonieme stoffelijke overschot kon ieders echtgenoot, zoon, vader of broer zijn. Dit was haast in letterlijke zin het geval voor de familieleden van de vermisten; het lichaam waarvan ze voor altijd waren gescheiden, was nu misschien toch wel naar huis teruggekeerd.

Toen Frankrijk en Engeland op 11 november 1920 allebei een naamloze gesneuvelde soldaat van het vroegere slagveld naar de hoofdstad brachten en met alle eerbewijzen begroeven, sloeg dit zo aan dat ook andere landen dit voorbeeld navolgden. In Groot-Brittannië, dat verder helemaal geen lichamen repatrieerde, sprak dit graf enorm tot de verbeelding. In de eerste week na de begrafenis van de onbekende soldaat werd het graf bezocht door meer dan een miljoen Britten, vooral vrouwen. Deze pelgrimage bleef eigenlijk het gehele jaar duren.

De band tussen het slagveld en het thuisland werd op allerlei manieren gesymboliseerd. In de kist van de Britse Unknown Warrior lag Franse aarde en in zijn uiteindelijke graf werd hij bedekt door 100 zandzakken uit Vlaanderen; hij bleef dus liggen in de grond waarvoor hij zijn leven had gegeven. Op zijn kist lag een Union Jack die nog aan het front als altaardoek was gebruikt. De begrafenis van de Onbekende Soldaat was in de eerste plaats een rouwritueel, waarbij uitdrukking gegeven kon worden aan het verlies dat talloze families hadden geleden. Tegelijk lag in dat verlies ook een bron van trots. De Onbekende Soldaat kreeg overal een pompeuze begrafenis als was hij een koning of een president. De Unknown Warrior kreeg een kruisvaarderszwaard van koning George V mee in zijn graf als symbool van de individuele heroïsche strijd om rechtvaardigheid, iets waaraan het in deze geïndustrialiseerde oorlog juist had ontbroken. Hij zou voor altijd herinnerd worden; dat symboliseerde de eeuwige vlam aan zijn graf. De eeuwige vlam werd in 1923 door Frankrijk ingevoerd; hierna werd dit gebruik snel overgenomen in andere landen.

Bron: De stilte van de Salient, Johan Meire.

De Klaproos,

Eerste Wereldoorlog slagvelden zagen eruit als de achterkant van de maan. Door de aanhoudende zware artilleriebeschietingen met duizenden kanonnen van allerlei kaliber werd het land helemaal aan flarden geschoten. Hele bossen werden met de grond gelijk gemaakt. Een aantal plaatsen is voor altijd verdwenen. Bij de forten rond Verdun, dat in 1916 zwaar werd aangevallen, staan nu nog plaatsnaamborden van dorpen

die volledig van de kaart zijn geveegd en nooit meer zijn opgebouwd. Les villages destitués. Fleury devant Douaumont is hier een voorbeeld van. De grond werd verpest door chemicaliën van de springstoffen, zware metalen en gifgassen. Niets leek hier meer te groeien. Toch is er op deze onvruchtbare bodem een plantje dat het merkwaardig goed doet in Vlaanderen. De klaproos (poppy in het Engels). Het was niet uitzonderlijk dat, na een bloedige slag, op een omgeploegd terrein bezaaid met lijken, de klaprozen uitbundig tot bloei kwamen.

In Flanders Fields is geschreven door de Canadese legerarts John Mac Crae. Hij schreef het op 3 mei 1915, kort na de Tweede slag bij Ieper. Hierbij was een van zijn vrienden om het leven gekomen. Mac Crae was niet tevreden met het gedicht en smet het weg.

Een van zijn makkers vond het mooi en heeft het naar een krant gestuurd. Deze heeft het gepubliceerd en nu is het gedicht niet alleen het vermoedelijk meest bekende gedicht uit die periode maar is de poppy het symbool geworden voor de herdenking in Engelstalige landen. Mac Crae heeft allemaal niet meer mee mogen maken. Hij is zelf ook slachtoffer geworden in de gillende razernij die de Eerste Wereldoorlog was. Zijn gedicht heeft er mede voor gezorgd dat de klaproos voor de Britten het symbool is geworden van de “The Great War”.

In Flanders Fields:

**In Flanders fields the poppies blow
Between the crosses, row on row.
That mark our places; and in the sky
The larks still bravely singing fly
Scarce heard amidst the guns below.**

**We are the Dead. Short days ago
We lived, felt dawn, saw sunset glow,
Loved and were loved, and we lie
In Flanders Fields**

**Take up our quarrel with the foe:
To you from failing hand we throw
The torch; be yours to hold it high
If ye break faith with us who die
We shall not sleep, though poppies grow
In Flanders fields.**

In de twintiger jaren werden klaprooskransen gemaakt door gehandicapte soldaten om zo te pogen wat geld te verdienen. Het land was wel dankbaar, maar pensioenen, uitkeringen voor oorlogsslachtoffers etc etc..... Het was allemaal niet best geregeld en de eens gevierde oorlogsheld werd al gauw als last gezien. Velen konden hun hoofd niet of nauwelijks boven water houden.

The Last Post.

OP de begraafplaatsen langs het front kregen alle Gemeenbest soldaten dezelfde steen, ongeacht rang of stand. Er was een mogelijkheid voor nabestaanden om hier twee regeltjes persoonlijke tekst op te laten beitelen. Vaak tonen deze twee regeltjes het enorme persoonlijke verlies. Er kwamen wat eenvoudige voorzieningen om nabestaanden in staat te stellen het graf van man, zoon, vader of broer te bezoeken. Een eerste soort van slagveldtoerisme kwam op gang. Er waren echter zoveel soldaten verdwenen. Ongeïdentificeerd begraven. Graven onvindbaar verloren gegaan door latere veldslagen. Geraakt door voltreffers van zware artillerie en simpelweg in rook opgegaan. Levend begraven tijdens de ondergrondse mijnenoorlog. In Engeland was er de wens (o.a. van Winston Churchill) om het gebied rond Ieper voor altijd te laten zoals het was .Een wolkomen verwoest landschap dat voor altijd de herinnering aan de Eerste Wereldoorlog levend zou houden .Een heilige plek voor Engeland. België voelde hier echter helemaal niets voor en wilde de streek zo snel mogelijk herbouwen. Dit is uiteindelijk gedaan en tot ver in de twintigste eeuw is men hiermee bezig geweest. Bij een van de toegangswegen tot de stad waar alle Engelse en Gemeenbestsoldaten langs kwamen op weg naar het slagveld , is een enorm gedenkteken gebouwd. De Meense poort, in het Engels de Menen Gate. In deze poort staan de namen van 54.896 vermisten gebeiteld. Rij aan rij, er komt geen einde aan. Hier werden de eerste herdenkingen van de oorlog gehouden. Bij inhuldigingsceremonie (1927) van het monument zie de Engelse generaal tot de aanwezigen (voor een groot deel moeders, echtgenotes en dochters van de verdwenen militairen): “Ze zijn niet meer vermist. Ze zijn hier”.

Sinds 1 mei 1929 wordt elke avond om 20.00 uur het verkeer onder de Menen Gate stilgelegd en blazen trompetters hier de Last Post. Afgezien van tijdens de Tweede Wereldoorlog gebeurt dit tot op de dag vandaag. Bij grote herdenkingen zoals op 11 november is het een heel ritueel. Op sombere winteravonden kan het voorkomen dat trompetter alleen staat.

Helaas bleek de enorme poort niet groot genoeg om alle namen van de vermisten op kwijt te kunnen. Op de muren van het nabij gelegen Tyne Cot cemebery (de grootste Gemeenbest begraafplaats ter wereld) staan de namen van nog 34.888 vermisten. Op het monument bij Thiepval in Frankrijk waar de slag aan de Somme wordt herdacht,staan nog eens de namen van 73.412 soldaten die tijdens het Somme offensief “verdwenen” zijn.

Het zijn toch onverstelbare cijfers die hierboven staan.!

Elk jaar wordt er bij de poort op 11 november (wapenstilstandsdag) een herdenking gehouden. De hele stad Ieper vol met Engelsen, Canadezen , zowel burgers als militairen. Iedereen draagt de klaproos. De Canadezen hadden een belangrijk aandeel in de Derde slag bij Ieper, (Passchendaele) De muren van de poort liggen bezaaid met kransen van (plastic) klaprozen. Er zijn diverse Engelse legeronderdelen mar er komen bijvoorbeeld ook Ghurka's en Sikhs om hier te gedenken. De Poort geeft een goed beeld hoe groot het Britse Gemeenbest indertijd was . Je vindt er namen terug van Nieuw Zeelanders, Australiërs, Canadezen, Ieren en ga zo nog maar even door. Van over de hele wereld zijn ze gekomen om hier te sterven en te verdwijnen in de Vlaamse modder. The Last Post wordt geblazen. Je krijgt kippenvel als vervolgens het klagende geluid van een doedelzak echoot onder de poort. Ter afsluiting wordt de vierde strofe uit het gedicht “For the Fallen” van Laurence Binyon voorgedragen. Een groot deel van het publiek kent dit gedicht en doet mee met de voordracht:

**They shall not grow old, as we that are left grow old:
Age shall not weary them, nor the years condemn.
At the going down of the sun and in the morning
We will remember them .**

overgenomen uit de mortier van 5-5RI en Dubbel 4 Unifil vereniging.

Onze volgende reünie zal worden gehouden op
vrijdag 24 april 2009 te Breda.

Ook met deze reünie willen wij weer een loterij houden, dus ik vraag u weer allerlei prijsjes te gaan verzamelen om weer een leuk prijzenpakket te kunnen verloten.

OPROEP 1

Eric Buzeijn is op zoek naar sobats die zijn vader hebben gekend.
Soldaat R.P. Buzeijn, geboren te IJzendijke, 18 februari 1926. Woonde BrierswegM4a,in Ede. Overleden op 9 december 1991 te Brugge. België.

Wie oh wie kan Eric Buzeijn . Alle informatie is weer welkom.
Zie ook fotoalbum 5a op de website.

U kunt meneer Eric Buzeijn zelf benaderen. Zijn adresgegevens zijn: Eric Buzeijn . – Hillestraat 4 te B – 9991 Adegem.

Tel : 09/385.58.13 of 0495/77.10.00

Er kan er ook gemaïld worden en dat kan naar het volgende adres :

sales@dierick.be of miranda.de.vlieger@telenet.be

OPROEP 2

Jos Spaan, zoon van Henk Spaan oud 2-6 RI.

Henk is geboren op 24 aug. 1925 en overleden op 14-12 1995.

Hens zou waarschijnlijk wel eens overgegaan kunnen zijn naar de parachutistenopleiding.

Zoon Jos zou gaarne contact hebben met 2-6 RI.

Zijn adres is Nicolaasstraat 21, 5654 GM Eindhoven

tel 040 2528 274 email j.spaan@chello.nl

Op de oproep van Jos is door verschillende sobats reeds gereageerd via de bijeenkomst in Roermond 6 sept. Geweldig! Zij die nog geen contact hebben gehad met Jos en wel informatie hebben vraag ik om dat alsnog te doen. Laten we Jos voorzien van voldoende informatie over zijn vader.

OPROEP 3

Wie helpt Jaap van der Welle aan informatie over zijn vader.

Pieter van der Welle, 26-05-1921 uit Steenberg.

Pieter was bij de stafcompagnie en was werkzaam als administrateur motortransport 2-6RI.

Reacties naar Jaap van der Welle, Hoogewei 46, 4464 AL Goes,

Of via het secretariaat. Ook hier graag jullie inzet.

OPROEP 4

Frank Cevat is op zoek naar 2-6RIers die hem over zijn vader **Klaas**

Frederik Cevat.kunnen vertellen of foto's van zijn vader hebben.

Klaas begon als chauffeur bij 2-6RI en is later ziekenbroeder geworden.

Reacties naar f.w.cevat, de akker23, 5251AB vlijmen,

email: m.cevat@hetnet.nl of het secretariaat.

OPROEP 5

Wie kan sobat Persoons helpen met het zoeken naar door hem gezochte sobat van 2-6RI

Sold 1 H.M.J.Weerman Koningstraat J 150, Raamsdonkveer

(oud adres van 1948) Hij was van de 2e Cie-2e Peloton. Weerman is met de Johan van Oldenbarnevelt teruggekomen uit Indië.

Wie helpt: info naar sepatoeroesak@lycos.nl

Reacties kunt u ook doorgeven aan Marianne Lankhuizen via het secretariaat of email. Adresgegevens vind u op het achterblad.

De Bootreis.

In mijn dagboek heb ik de reis met de Nieuw Amsterdam dagelijks beschreven van **27 oktober 1945 t/m 20 november 1945** in totaal 20 bladzijden en de reis met de Sommelsdijk van Malakka naar Semarang was maar ruim drie dagen 3 bladzijden

Zaterdag 27 oktober 1945

Ongeveer half tien arriveerden in Southampton waar we Compagnies gewijs aan boord gingen van het grootste Nederlands schip! Ik had nooit kunnen denken dat een oceaanstomer zo groot was. Het schip is van passagiersschip omgebouwd tot troepentransportschip. Naar men zegt kunnen er ruim 5000 militairen op gelegerd worden.

Zondag 28 oktober 1945

Bijna allen lagen nog op hun krib toen onze "schuit" haar schroeven in beweging zette en we de haven van Southampton uitstoomden. De eerste dag in volle zee,. Maar de middag zag ik al witte gezichten en waren er al vele zeeziek zelfs werden "de vissen al gevoerd"! Hoewel ik ook niet fit ben gaat het nog redelijk met mij. Maar vanavond zullen we de Golf van Biskaje bereiken om ongeveer tien uur dan zal het nog erger worden.....

Maandag 29 oktober 1945

De zee was (voor ons) vanmorgen tamelijk rumoerig. Met als gevolg dat de zeeziekte haar toppunt bereikte. Velen hebben overal staan overgeven,,,,tot zelfs op de trappen! Maar de scheepsbemanning wist daar wel raad mee. Het scheelde bij mij ook niet veel maar ik heb het er goed vanaf gebracht. Vermoedelijk varen we ten westen van Portugal. Naar men zegt passeren we morgen de straat van Gibraltar.

Dinsdag 30 oktober 1945

Ongeveer half tien passeerden we een gedeelte van de Portugese kust. Tegen het vallen van de avond, ongeveer zeven uur zijn we door de straat van Gibraltar gevaren. Tegen de schemering zagen we nog net de bekende rots. De Spaanse- en Afrikaanse kust hebben we reeds enkele uren in zicht gehad. Vannacht varen we dis in de Middellandse Zee.

Woensdag 31 oktober 1945

De gehele dag zijn we langs de Afrikaanse kust gevaren. Verschillende steden zoals Algiers en Neptunis zijn we gepasseerd. Vandaag hebben we twee pound sterling voorschot gekregen, verder werden z..g. airletters uitgereikt zo konden we weer brieven schrijven! Na de middag hebben we nog een uiterlijk medisch onderzoek ondergaan.

Donderdag 1 november 1945

Nog steeds varen in de Middellandse Zee. Het eilandje Pantellaria zagen we links. Dit is het eilandje dat destijds dagenlang door scheepsgeschut is gebombardeerd en van waaruit de grote sprong van de geallieerden werd begonnen op Sicilië in 1943. Rechts van ons zagen we zeven onderzeeërs voorbij gaan. De klok moesten we weer een uur vooruitzetten.

Vrijdag 2 november 1945

Vanmorgen om zes uur zijn de "Volendam" tegengekomen. Nog steeds varen we op de Middellandse Zee. Ook is de klok weer een uur vooruit gezet.

Zaterdag 3 november 1945

Heden passeerden we de "Piet Hein" torpedojager, die ons later weer voorbij ging en is ook op weg naar Indië. Hedenmiddag om twee uur moesten we ons tropenuniform aan doen. Tegen half drie zijn we gearriveerd in de haven van Port - Said, onze eerste aanleg om water en olie te tanken. De hele middag en avond varen alle mogelijke motor en zeilbootjes met Egyptenaren om onze enorme boor heen om handtassen, portefeuilles, fotoalbums etc te verkopen. Opletten! Als je de helft bied van wat ze vragen betaal je mogelijk nog te veel.

Zondag 4 november 1945

Reeds om zes vanmorgen vertrok onze boot weer uit Poirt Said en zette haar tocht door het nauwelijks breed genoeg Suez kanaal voort. Dit kanaal is een belangrijke verbinding vooral voor ons land en de afstand naar Nederlands Indië is er enorm door verkort, enkel prachtige dorpjes zagen op deze tocht, maar ook zeer primitieve woningen hier en daar, Een gedeelte van de bevolking loopt in enorme lange en wijde rokken zowel mannen als vrouwen en kinderen, Als er wat in het water werd gegooid, zoals sigaretten en chocolade omdat we de kant niet bereiken, doken ze onmiddellijk, gekleed of niet het water in en visten het op. Tegen haf zeven bereikten we het eind van het kanaal de van Suez een prachtige stad . Er werd weer water en olie bijgetankt.

Maandag 5 november 1945

Tot half een vanmiddag bleef onze boot inde haven Suez toen zette zij koers naar het zuiden. Thans stomen we weer op volle toeren naar Indië via de Rode Zee, We zien aan beide kanten de kisten we hebben op het enorme dek nog exercitie gehad van onze overijverige kapitein Vaessens

Dinsdag 6 november 1945

Het is vandaag erg warm geweest . In de hutten en andere slaappleatsen is het zelfs benauwd. We lopen nu steeds in tropenuniform rond met korte broek. Vanaf het dek zien we niets dan water en nog eens water. Behalve

als het etenstijd was geweest dan lag het water vol met in de zee gegooiden lege dozen, kisten enz. enz. Dat zou tegenwoordig niet meer kunnen.

Woensdag 7 november

Hedenmorgen werd de klok weer een uur vooruit gezet. Tegenwoordig krijgen wij van drie tot vier uur theorie over Indië, Om ongeveer vier uur kwamen we voorbij de “de twaalf Apostelen”. Met de hitte is het vandaag wat beter omdat er veel wind is. Nu we de souches beneden in het schip gevonden hebben gaan we elke dag baden. Vanaf waar wij slapen (op sommige plaatsenzes tot acht boven elkaar) is het 130 treden naar de douches! Inmiddels zijn we de Rode Zee ongeveer gepasseerd en gaan dan naar de Golf van Aden. Tijdens de schemering zagen we land en een vuurtoren,.

Donderdag 8 november 1945

De golf van Aden zijn we ongeveer door en we stomen nu op naar de Indische Oceaan.

Vrijdag 9 november 1945

Ook vandaag werd de klok weer een uur vooruit gezet. De hele dag zien we de Indische Oceaan, alsmäär water, niet veel te zien dus. Regelmatig moeten we een was je doen dat gaat wel een beetje primitief!

Zaterdag 10 november 1945

De Hoogmis was vanmorgen om tien uur. Vanavond was een beetje paniek aan boord omdat beweerd werd dat er iemand over boord was gevallen. Het schip draaide helemaal om en met schijnwerpers werd de zee afgezocht, Nadat overal appel gehouden was, bleek dat niemand wed vermist.

Maandag 12 november 1945

Vandaag is onze SMI (sergeant- majoor- instructeur) begonnen met een kadercursus inclusief studie Maleis. Dit betreft onze vijfde compagnie waartoe ik behoor. De klok moest deze keer een half uur worden verzet, uiteraard vooruit.

Dinsdag 13 november: 1945

Toen we vanmorgen wakker werden lag ons schip stil. Toen we naar buiten gingen zagen we het heuvelachtige en begroeid Ceylon.(vroegere kolonie van Nederland.). Er wordt weer bijgetankt, Er zijn nog enkele honderden NICA's en ander personeel aan boord gekomen, Een K.L.M- toestel begroette ons vanuit de lucht door in scheervlucht over onze boot te vliegen, Wie weet heeft het toestel brieven gebracht. Vanavond ging het gerucht dat we niet naar Java zullen gaan voorlopig!

Woensdag 14 november 1945

Hedenmiddag om twaalf uur zijn we weer uit de haven van, zoals ik zojuist hoorde: Trincomali, vertrokken , En de klok werd weer een uur vooruit gezet,. Vandaag heb ik wat Maleise woordjes geleerd.

Donderdag 15 november 1945

Vandaag werd bekend gemaakt dat onze voorlopige bestemming Port Swettenham is., Verder zijn we ingeënt tegen pokken,

Vrijdag 16 november 1945

Heden werd de klok 50 minuten vooruit gezet, Om acht uur passeerden we de Noordkust van Sumatra, Vanavond om tien uur lag onze boot stil voor de kust van Malakka, dichtbij de haven van Pinang,

Zaterdag 17 november 1945

Vanmorgen om half elf is 11R.I. van boord gegaan. Even tevoren hield kapitein ter zee de Ronde een toespraak tot allen. Hij dankte voor de volle medewerking tijdens de negentien dagen, dat het snelle schip de reis naar Malakka had gemaakt, Spr, wees erop dat het hem evengoed als ons allemaal een teleurstelling was, dat de bestemming voor Java niet door kon gaan, Hij sprak ons echter moed en vertrouwen in voor de toekomst en wenste ons veel succes en geluk. De klok moest weer 10 minuten vooruit worden gezet, Om drie uur ging 8 RI van boord,

Zondag 18 november 1945

Hedenmorgen om zeven uur ging het regiment Jagers van boord, Na de middag om vijf uur een gedeelte van het NICA- personeel, Direct daarop vertrok het schip weer en van de militairen bleef ons 6RI als enige onderdeel aan boord.

Maandag 19 november 1945

Vanmorgen heeft ons schip enkele uren stil gelegen ergens voor de westkust van Malakka, toen zette ze koers naar het zuiden en vanmiddag om vijf uur lagen we voor de haven van Port Swettenham. Tevoren om ongeveer twee uur kwam er een soldaat op voor mij onbekende wijze over de reling in zee terecht, Onmiddellijk werd een motorreddingsloep neergelaten en kon e drenkeling, die met schoenen en kleren aan een uitstekende zwemmer bleek te zijn, gered worden. Vanavond is bekend gemaakt dat we morgenvroeg om half zeven van boord zullen gaan.

Dinsdag 20 november 1945

Maribe (Malakka) ongeveer half acht vanmorgen hebben we de “Nieuw Amsterdam” verlaten en zijn met landingsboten de haven van Port Swettenham binnen gevaren, waarna we door Brits – Indische militairen wagens naar ons kamp zijn gebracht,

Boortreis van Malakka naar Semarang.

Vrijdag 8 maart 1946

Hedenmiddag bracht men ons met wagens naar Port Dixen, Vanavond en vannacht werden we ingescheept op een Nederlands schip "de Sommelsdijk".

Zaterdag 9 maart 1946

De "Sommelsdijk" vertrok hedenochtend in Z.O, richting en vanavond om zes uur passeerden we Singapore, Tot heden is er nog niet bekend gemaakt omtrent onze bestemming.

Zondag 10 maart 1946

Vanmorgen om half tien was op het dek een H.Mis, Ook werd bekend gemaakt dat onze bestemming Semarang is, dus naarJava! Na de middag passeerden we de Karimata eilandengroep

Maandag 11 maart 1946

Hedenmorgen voer ons schip in de Java-zee, waar ruim vier jaar geleden de Nederlandse vloot grotendeels ten onder ging, Vanmiddag om drie uur kwamen aan in de baai van Semarang, onze boot lag spoedig stil voor de haven, Vanaf de boot kunnen we het prachtige eiland Java zien, Een geweldige berg de Oengaran, ligt voor ons achter de stad, Wat verder op de achtergrond zien twee veel hogere bergen en er hangen wolken omheen.

Dinsdag 12 maart 1946

Onze laatste dag aan boord, Hedenmiddag om drie uur ging onze compagnie van boord, Ons verblijf op de "Sommelsdijk" is ten einde, Tijdens de enkele nachten sliep ik lekker luchtig in een der reddingsvloepen. Dat was heel wat prettiger dan in de overvolle en benauwde slaappleatsen! Gelukkig was daar geen toezicht op maar op de "Nieuw Amsterdam" zou dat niet gelukt zijn.

Breda 3 november 2006 Jan Wijers.

Onze volgende reünie zal worden gehouden op vrijdag 24 april 2009 te Breda.

Ook met deze reünie willen wij weer een loterij houden, dus ik vraag u weer allerlei prijsjes te gaan verzamelen om weer een leuk prijzenpakket te kunnen verloten. Gezien uw inzet de afgelopen jaren denk ik wel dat ik weer op deze inzet mag rekenen.

_____marianne

De ontmoeting.

Twee jaar geleden gingen we vanuit de BNMO te Doorn samen naar de herdenking in Roermond, niet wetende dat we samen strijdmakers waren van 3-2-6 RI en samen dezelfde tijd hebben beleefd in het voormalig Nederlands Indië. Van 2 t/m 9 september was Adri te gast in het herdenkingsprogramma Roermond bij de BNMO te Doorn.

Vandaag 17 september 2008 was hij bij mij op bezoek: Adri Conijn. Hij woont vanaf 1953 in Australië. Ik haalde hem om 11.00 uur af van het station en de tijdens rit naar mijn huis zag ik dat hij nog plaatsjes kon herinneren van vroeger. Onder het genot van een heerlijk kopje koffie en Bosse bollen kwamen de verhalen van vroeger los. De namen die ik hoorde van vroegere sobats kon ik mij nog goed herinneren, ondanks dat ons geheugen soms een steek liet vallen. Na het middageten zijn we een stadstour gaan maken, want Adri heeft zijn jeugd jaren gedeeltelijk in Eindhoven doorgebracht. De school in de Fazantlaan was voor hem bekend, maar andere delen van de stad waren verdwenen. De tijd staat niet stil na ongeveer 75 jaar. Ook het vliegveld was nieuw voor hem. We hebben daarna nog leuke uren thuis doorgebracht met verhalen en bestuderen van oude foto's in mijn plakboek. Na de heerlijke maaltijd die

Elly had klaargemaakt en het napraten hebben we Adri naar zijn logeeradres in Vught gebracht. Daar woont zijn zuster. Hij was erg blij voor de dag die hij bij ons doorbracht en na nog een paar dagen hier in Holland is Adri op maandag 29 september terug gevlogen naar Australië.

Men van de Wetering.

Belevenissen in Indië.

Het begon in de vroege morgen, in de legerplaats die wij met zijn allen „PIREWAPA" hadden genoemd. Een troep karbouwen was om een of andere reden achter het kamp en in het mijnenveld terecht gekomen. Het knalde flink en aanvankelijk meenden wij in de chauffeurstent dat wij dekking moesten zoeken. Al gauw hoorden wij dat er een karbouw in het mijnenveld lag en dodelijk gewond was. De pioniers werden opgebeld, messen geslepen en al gauw waren wij met enige mannen bezig onder een grote boom een karbouw vakkundig te villen. Anderen zochten naar een bamboe die sterk genoeg was om genoemde karbouw aan op te hangen. Mengelers werd opgecommandeerd met de auto en een lang touw.

De bamboe werd door de pezen van de achterpoten van de karbouw gestoken, het touw er aan gebonden en over een dikke boomtak naar de auto van Mengelers geleid, vast gebonden en toen was 't "langzaam op." Toen alles klaar was hadden wij een mooie hap vlees aan een boomtak hangen en er waren vrijwilligers die met palmladeren zwaaiend de vliegen op een afstand hielden.

's Avonds moest echter het vlees in stukken worden gesneden en in de keuken onder klamboes worden gehangen. Dit kostte natuurlijk weer veel werk en tijd. Zo kon het gebeuren dat ik om een uur of acht die avond klaar was en toen ik onder het baden mij realiseerde hoe laat het was, kreeg ik kippenvel. Ik moest die avond nog naar een verlovingsfeest en wel van mijzelf. Inderhaast en zwetend kwam ik aan in het N.I.S. park, waar het stil werd toen ik binnen kwam. Het bleek dat ik meer dan 'n uur te laat op mijn eigen verlovingsfeest kwam. Alle gasten waren reeds lang aanwezig en men vreesde reeds. Mijn eerste reprimande verdroeg ik gelaten; daarna bood ik een groot stuk karbouwenvlees aan als bewijs en verontschuldiging. Dodelijk vermoeid heeft men mij met bier enz. op de been gehouden, tijdens het hele feest.

Een week later moest ik met mijn verloofde, in het kamp verschijnen en werd ons een gebakstel en een Japans theeservies aangeboden, door alle kampbewoners bekostigt. Toen wij later getrouwd waren en in Medan

woonden, hebben wij samen menig kopje thee en gebakje van deze serviezen genuttigd. Ook werd mij toen nog wel eens verweten. dat ik op mijn verlovingsfeest nog te laat kwam

F. A. Berger.

Een kort reisverslag aan boord van de Nieuw Amsterdam

26 oct '45

Deze dag begint mijn reis naar N.O. Indië. Over deze reis en mijn indrukken wil ik hier enkele bijzonderheden neerleggen en wel in de vorm van brieven aan mijn vrouw. Ik heb mij heilig voorgenomen elke dag een brief aan mijn vrouw te schrijven, waarvan ik er ook veel wil versturen. Ik hoop op deze manier, hoewel ik bij het begin deze reis niet weet of hij interessant zal worden, toch een verhaal te krijgen, dat de juiste impressies weergeeft van een eerste reis naar onze Oost,

De Luitenant w.g. K. M v.Lonkhuizen

26 Oct '45

Lieve vrouw.

Op de vensterbank van een raam in de off. Lounge zit ik te schrijven. De dag was lang. Op een ongewoon nachtelijk uur klonk reeds de reveille in het uitgestrekte, donkere Engelse kamp. Er is nog veel te doen alvorens de compagnieën klaar zijn. ze te 4.00 uur naar Southampton zullen vertrekken en overal zie je het licht in de barakken opgaan, terwijl enkele vroege reeds beginnen de kid-bags naar de garage te dragen. Ik heb een hele tijd rond getippeld, nadat onze bevordering, een anderhalve maand te laat, hedenavond te 20.00 uur bekend gemaakt was, en ben daarna even op mijn bed gaan uit rusten. Van hier heb ik de trompet en het eerste geloop gehoord en rek me nu uit om de compagnieën te gaan wekken. Na het eten wordt in het nachtelijke duister appel geblazen en een half uurtje later marcheert onze compagnie af naar de algemene verzamelplaats. Hier is het even een zoek naar de juiste plaatsen, maar omdat we dergelijke nachtelijke transporten reeds meermalen hadden meegemaakt was er na korte tijd reeds rapport uitgebracht. En begint het halve bataljon, zwaar bepakt doch vrolijk in het vooruitzicht van het spoedige vertrek, zijn mars van East Hampstaed naar CrowThorn, waar we op de trein naar Southampton gaan. Er zijn geen uitvallers; ieder houdt zich flink, hoewel het een flinke mars is met volle bepakking.

We komen, na een heerlijk dutje in de trein vlak voor het schip uit.

Hier weer even een gedrang maar spoedig verdwijnen al de compagnieën na elkaar in het schip. De kade is vrij smal en als we de deur van het

station uitkomen, krijgen een goed idee van de hoogte en grote van de “Nieuw Amsterdam”, nu we er ineens zo vlak voor staan. Onze hut wordt ons meteen aangewezen. Het is oorspronkelijk een hut voor de hoogste vier personen geweest. En nu moeten er 20 officieren in. Dit geeft een goed idee va het vervoer van troepen op dergelijke schepen, vooral als men weet dat er u maar 5000 man op de “Nieuw Amsterdam” zijn, die accommodatie voor 8000 man heeft, terwijl ook wel eens 15.000 man mee vervoerd is. En het schip is een oude rot in dit soort werk. Het heeft, dit transportniet meegerekend, reeds ruim 350.000 troepen vervoerd in de oorlogsjaren. Vandaag hebben we een hele dag zo’n beetje op het schip rondgetold en hebben niets beleefd Jouw foto, waarvoor ik een lijstje had gekocht in Reading, was stuk, d.w.z. het glas van de lijst was gebroken, gelukkig niet de foto beschadigd. Hoe is het met jou. Ik verwacht elk ogenblik je telegram. Kom ze veel op Catij lijken, ook zo’n robbedoes worden? Ik ga slapen Je Karel

28 oct ‘45

Vanochtend bij het opstaan merkten we, dat we reeds vaarden. Om mijnnevelden te ontwijken zijn we eerst westelijk op gevaren steeds langs de kust van Zuid-Engeland. Het weer was eerst kalm, maar werd naarmate we de golf van Biscaje later op de avond naderden, ruwer en ging over in een storm ’s avonds laat in de golf zelf. Veel soldaten werden zeeziek. Aanvankelijk merkte ik zelf er niets van, vooral niets terwijl ik op het schommelende dek aan het trainen was op de planknaden om zeebenen te krijgen, hetgeen me waarschijnlijk , om de ervaring op de vorige reizen opgedaan, heel aardig lukte. Dat ik nog al lang vrij bleef van zeeziekte werd juist mijn ongeluk. Want ik moest daardoor alle mogelijke diensten van collega’s overnemen en steeds binnen in het schip zijn. Zolang ik maar buiten in de wind kon zijn ging het. Toch heb ik het nog lang volgehouden “s Nachts echter toen het schip geweldig te keer ging en alles kaakte, was ik juist helemaal onderin en toen liep het mis. Ondanks dat heb ik mijn maaltijd ’s avonds niet verlopen doch ’s morgens was ik te beroerd om te gaan eten.

29 Oct ‘45

De hele dag is de zee woelig. De hele dag enigszins zeeziek tegen de avond echter ver genoeg opgeknaapt om te eten. We naderden ’s middags Kaap Finisterre(Spanje) Het schip vandaag zo’n beetje weekend. Veel aan huis gedacht. Aan jou en de kinderen. Hoe gaat alles met het huis. Heb je al een ander ? Ik vraag me vaak af, wanneer ik het bericht van de geboorte krijg. Ze vragen me wel eens waar ik over sta te denken. Dan antwoord ik, een prop doorslikkend ‘ik denk dat mijn kleine al kan praten voor ik

bericht van haar geboorte krijg. Ik ben deze keer vroeg gaan slapen.

30 oct ‘45

Vandaag zijn we de straat van Gibraltar gepasseerd. Het weer is beter, de zee vrij kalm. Beide zijden van de straat zijn duidelijk waarneembaar. Onuitwisbare indrukken heeft deze nog gebracht. Juist in het middaguur passeren we de straat en blijven uren varen met het zicht op beide werelddelen. Vele van deze indrukken zijn beschreven den 31 oct ‘45 onder invloed van de impressies die de avond van de 30^e mij bracht en zijn ook onder 31.oct enkele blz. terug te lezen.

31 Oct ‘45

Wanneer ik dit schrijf zijn er enkele dagen voorbij, dagen van het begin der reis met zeeziektes en massa’s indrukken, die heel moeilijk of zelfs helemaal niet zijn weer te geven. Ik heb daarom besloten, de gebeurtenissen van het vervolg der reis hier in korte punten aan te geven en die later in brieven uit te werken. Welke dan gebundeld kunnen worden. Tot nu heb ik beroerde dagen gehad en pracht uren. Uren waarin ik heb gevoeld, dat waar je ook ter wereld bent, in welk gezelschap of onder welke omstandigheden, wanneer enkele of zoals in dit geval meerdere Nederlanders bijeen zijn, altijd voel je dat je vastgegroeid bent aan dat kleine waterlandje, dat je een mee bent. Een Nederlands liedje, een Nederlandse Vlag of alleen maar het horen van je moedertaal kan je gemoed doen volschieten, kan je de tranen in je ogen brengen. Nooit zal ik de avond vergeten waarop wij vanaf het officiersdek neerzagen op het achterdek, de eerste avond, dat we in de middellandse zee waren. Het was prachtweert, een van die avonden die we in Holland alleen maar in de volle zomer kennen. Op het achterdek hadden zich vele soldaten verzameld, die waren gaan zitten in een kring, ondereen boordlamp, die het geheel fantastisch verlichtte, rond een klein podium gevormd door een van de ingebouwde hoeken van de grote manschappen slaapzaal. Op dit podium had zich van lieverlede een soldatenbandje gevormd. Zo maar, volkomen ongedwongen, natuurlijk. Ieder die een muziekinstrument bij zich had voegde zich erbij. Een reuze droogkomek, stond uit het midden der kring op, toen er op een gegeven moment er een stille behoefte naar enige beweging ontstond. En er begon een muziekavond zoals ik er zelden een meegemaakt heb. Vanuit het midden der kring ontstonden de indrukken, liedjes werden zomaar à la improvisatie ten bate gegeven. Er werd gelachen, gegriemd, gebruld, gezongen en alles zo ongedwongen, zo spontaan. En ook zo netjes, zodat ieder meedeed een liedje te doen slagen, er een minder gevoelig soldaat opstond om een liedje te gaan zingen, wat min of meer

schunnig was, werd er eerst luidop, later hard geroepen en ten slotte gebruld, dat die knaap op moest houden En gaan zitten.

En dit alles klonk op tussen de zee-engte waar de twee werelddelen elkaar naderen, Afrika en het oude Europa. Het geluid weerkaatste tussen de uit zee oprijzende bergen van Tanger en Spanje en stierf weg over de schuimkopjes der middellandse zeegolfjes, en werd opgenomen in de duistere oneindigheid van de nachtelijke subtropische zee, met zijn vele lichtjes van vissersscheepjes en lichtjes van uitgeworpen neten, die als kleine vuurvliegjes op de golfkopjes mee dobberden. En de tranen kwamen ons allen in de ogen, toen op het einde van deze pracht avond spontaan uit duizenden soldaten harten ontwongen fel ons ouden Wilhelmus klonk over de zee en wegstierf tot ver over de stranden van beide werelddelen, opklimmend tegen de aan de horizon vervagende Berghellingen van het Spaanse hoogland en de Noord Afrikaanse gebergten.

31 oct '45

Deze dag heb ik vrijwel schrijvende doorgebracht zittende in de off. Lounge. We zijn steeds onder de kust van N. Afrika doorgevaren. Hetgeen en prachtig gezicht oplevert. Vele uren heb ik deze dag doorgebracht aan de reling en heb de typische bouw en verweerdheid van de oude gebergten in hun duidelijkste vorm waargenomen. De plooiën in e gebergten van de atlas zijn zo mooi te zien, dat en soms, dacht een tekening uit "Gescher" voor zich te hebben.

1 nov '45

De ochtenden beginnen nu vrij koel en bewolkt om tegen 9 uur warm zomerweer te geven en na de middag, wordt het weer een weinig dun bewolkt. Te 14.00 uur met een koelte brengend briesje. Vandaag in de verte Sicilië zien liggen in een tipje aan de horizon. En Malta van vrij dichtbij gepasseerd. Malta rijst als een stoere burcht aan de westzijde en met steile hemelhoge rotsmuren recht uit zee op. Om naar het oosten langzaam lager te worden en in zee te vervloeien. Hier ligt de plaats zelf, als in en sprookje met zijn witte huizen in de zon. Als Malta voorbij is, is het donker.

2 nov '45

Vandaag passeren we de golf van Rizerta d.w.z. we wijken nu van de kust af en stevenen in rechte lijn naar Port Said. De gehele dag is er niets als water te zien. Deurlo heeft gisteren verteld dat hij in de Atl. Oceaan een Potvis heeft waargenomen. Dus wij vandaag de gehele dag op de uitkijk naar bijzondere vissoorten maar natuurlijk niets te zien. Alleen trippelen boven op het off. Sportdek Broederlijk naast elkander een echt Hollandse spreuw en een kwikstaartje, die zich zelfs niet laten verjagen en helemaal niet schuw alle mogelijke kruimeltje komen wegpikken, terwijl een

doodgewone kraai om de boot heen vliegt. Maar werkelijk tegen de avond zien we enkele bruinvissen en zo waar een paar dolfinen

3 nov '45

Vandaag zullen we tegen half vijf in Port-Said aankomen. Tegen de middag zien we land aan stuurboord, waarschijnlijk de Nijl delta. En ontzaglijk vele kleine zeilscheepjes, schijnen er aan de horizon een wedstrijd te houden. Met een grote boog stevenen we plotseling op de haven aan en zien ineens Port-Said voor ons liggen In zee liggen twee wrakken van grote gezonken schepen en voor de haven passeren we een Nederlandse boot en enkele Nederlandse baggerboten. In de haven zien we langs de lange pier de eerste Egyptische, zwarte inboorlingen in lange kleding rondstappen. Ze staan erg enthousiast naar ons te roepen en dansen armenzwaaiend.

Een zo'n bewegelijke neger staat warempel boven op het standbeeld van de Lesseps te springen en heeft de grootste lol, al zijn handgeklap door de duizenden op de boot lachend beantwoord wordt. Links van de haven liggen enorme massa's zoutpannen, die er uit de verte juist uitzien als de schuinsoplopende glazen daken van een fabriekscomplex, zoals in Breda bij de Teolin. Zo gauw we in de haven zelf zijn, komt ons een motorbootje langszij varen met een Nederlandse vlag. Het blijkt later de gezant te zijn, die ook nog aan boord komt. In Port-Said blijven we tot 's nachts gemeerd liggen om zoet water in te nemen. Overal wordt gebunkerd in de haven. Dat doen negers, door zakken kolen op hun nek te nemen en zo de loopplank op te tippelen met hele rijen achtereen. Als ze 's avonds naar huis gaan, is er geen vuilere lossere denbaar, dan een neger, die met kolensjouwen in deze hitte zwart geworden is. Ik heb in Port-Said gelegenheid gekregen om een paar lage bruine schoenen, een hemd en twee paar kniekousen te laten kopen.

4 nov '45

Vanochtend zaten we midden in de woestijn. We zijn ± half zes afgevaren en gaan nu in het Suez-kanaal door onafzienbare zandvlakte met hier en daar een zandheuveltje. Een enkele keer komen we een oase of een karavanserai voorbij. Langs weerszijde van 't kanaal loopt een weg, waarover af en een 1500 weight of een jeepje rijdt. We passerende twee bittermeren. 't Is prachtig. De meren omzomen een donker gebouwtje en witte plaatsjes. De bomen zijn van Port-Said af, waar we de eerste zagen, Palmen en dadels en vijgenbomen.

Jammer genoeg eindigt hier het verslag aangezien de zoon Aph. van Lonkhuizen, verder niets meer kan vinden.

Jubilea. :

Familie Kanters deelde op onze reünie mee dat zij op 29 april 2008 60 jaar getrouwd zijn geweest. Natuurlijk is de familie meteen door ons gefeliciteerd en is hen een bijdrage voor een cadeau overhandigd.

Familie Westerhof uit Hoensbroek was op 31 augustus 2008 60 jaar getrouwd. Zij hebben deze dag gevierd te midden hun familieleden, vrienden en kennissen op een geweldige "cruise" in hotel Hoensbroek.

Als afgevaardigden van 2-6RI bestuur waren deze dag aanwezig Gerrit van Gils en Jan Verdonschot.

Mede namens mijn familie bedank ik een ieder die op welke manier dan ook aan ons medeleven heeft getoond bij het overlijden van mijn vader, en uw sobat Huib Lankhuizen. Uw reacties waren hartverwarmend.

Marianne Lankhuizen

Overleden na onze reünie van 8 mei 2008

Sobat **C.Ph. Clavan** uit Den Haag,
geboren op 6 april 1926 en overleden op 19 mei 2008
Sobat **H.J. Lankhuizen** uit Hoogvliet,
geboren 29 juli 1925 en overleden op 27 mei 2008.
Sobat **J. de Graaf** uit Ormiston,
geboren op 20 juli 1926 en overleden op 6 juni 2008
Sobat **A.Moens** uit Herkenbosch,
geboren op 3 september 1925 en overleden op 3 juli 2008
Sobat **M.J. van Bussel** uit Heeze,
geboren op 24 april 1925 en overleden op 15 juli 2008
Sobat **P.H. Traets** uit Bergen op Zoom,
geboren op 1 september 1920 en overleden op 17 juli 2008
Sobat **C.P.van Hoof** uit Hoensbroek,
geboren op 19 mei 1926 en overleden op 20 april 2008
Sobat **A.H.N. van Dijk** uit Tilburg,
geboren op 21 oktober 1923 en overleden op 24 augustus 2008
Sobat **M.H. Wennekers** uit Zeist,
geboren op 28 juni 1927 en overleden op 31 augustus 2008
Sobat **P.H. Leermakers** uit Eindhoven,
geboren op 1 januari 1922 en overleden 24 augustus 2008
Sobat **A.P.W. van Beuningen** uit Breda
geboren op 18 februari 1918 en overleden 21 oktober 2008
Sobat **G.Vullers** uit Heythuijsen
Geboren op 11 februari 1923 en overleden op 26 november 2008
Sobat **W.A. Verhagen** uit Made.
Geboren op 20 november 1926 en overleden op 17 november 2008

Dat zij mogen rusten in vrede.

Wij wensen familie, vrienden en kennissen van onze overleden sobats sterkte met de verwerking van het verlies en tijdens de volgende reünie zullen wij de ons ontvallen sobats tezamen met de gesneuvelden herdenken.

Ik bedank degene die namens 2-6RI begrafenissen en crematies hebben bijgewoond indien Gerrit van Gils niet aanwezig kon zijn.

Marianne

Old Soldiers Never Die.

Old Soldier's Never Die
Never die, never die
Old Soldier's Never Die
They just fade away

On the seventh day of December
In the year of forty-one
The free world met disaster
At the hands of the Rising Sun
From the bastions of Corregidor
Pearl Harbor and Bataan
Came the sound of war and fury
And the Death March of free man.

Then from the land
Of way down under
A mighty voice did say
Our cause is just
In God we trust
I will return someday
From Mindanao to Tarawa
Our battle song it grew
Till on Surabachi
At last Old Glory flew

From Iwo, Leyte
And a thousand Isles
Our just cause never ceased
Until one day, he did return
And once more, there was peace
Now somewhere, there stands the man
His duty o'er and won
The world will ne'er forget him
To him we say, "Well done"

Old Soldier's Never Die
Never die, never die
Old Soldier's Never Die
They just fade away

39.

Een bijzondere kerstgroet uit wel een heel ver leden.!

Ingezonden door Arie Treffers.

40.